

UTDRAG
ur kapitlet
KONSTEN ATT DÖ
i
BOKEN OM LIVET EFTER DETTA
av
Bô Yin Râ

Mer information om boken finns på:

<http://www.boyinra-stiftelsen.se>

Konsten att dö

Du tror säkert, att det inte är någon ”*konst*” att dö — du anser det snarare vara ett elakartat *tvång* och att *det läres av sig självt*.

Oräkneliga tänker såsom du, och oräkneliga lämnar dagligen genom sin död den jordiska kroppen utan att någonsin ha lärt sig döendets konst.

För många kommer döden oväntat ”som en tjuv om natten” — för andra kommer den som ett fruktat spöke — för andra är den en slutlig frigörelse från ett lidande, och andra åter framkallar den själva, därför att de väntar sig befrielse från sorg och nöd till kropp och själ genom den.

Sällan träffar döden någon som *förstår* konsten att dö. — —

För att förstå denna konst måste du under den goda hälsans dagar ha *lärt dig vad döden är*, vad ”döendet” *bebådar!*

Du måste i din fulla krafts dagar liksom dö ”*på prov*”, så att du *förstår* att dö, när döden *övernaskar* dig. — —

Att dö är minsann inte *så lätt* som många tror, men det är inte heller *så svårt*, om man på förhand *lärt sig* det under sin krafts dagar.

All konst fordrar *övning*, och utan övning lär man sig inte heller att dö.

Ändå måste man en dag vara med om det, vare sig man förstår det eller inte. —

De flesta människor *fruktar* döden, därför att de inte riktigt vet vad det är som sker vid döendet.

Men de, som säger att de *inte* är rädda, liknar barn som ger sig ut på det vida havet i en liten båt utan att känna till havets faror. — —

Men du bör vara som en styrman, som är förtrogen med vindarna och havets strömmar och som vet vad det är för länder som väntar honom på andra sidan havet.

Du bör lära dig att *bestämna* kursen för din välutrustade skuta. — —

”*Att dö*” kallar man tvånget att lämna den jordiska kroppen och dess sinnesorgan, när detta uppbrott måste ske *för alltid* och utan återkallelse, eftersom kroppen av fysiska skäl inte längre är i stånd att hålla sig vid liv.

Ett liknande förlopp fullbordas varje gång du lägger dig till vila och överlämnar dig åt sömnen —

men då förlorar du blott *till en del* herraväldet över kropp och sinnen, medan det i döden fullständigt och *oåterkalleligt* går förlorat för dig.

Märk hur naturen på så sätt liksom lär dig att dö!

På liknande sätt kan du också i förväg erfara döendet vid en svimning eller vid ett konstlat bortträngande av medvetandet ur din kropp.

Men du erfar i dessa fall bara den *allra första* delen av förloppet — såvida inte dina inre andliga "sinnen" redan är så vakna, att du kan komma till medvetande på "den andra sidan" av tillvaron, och då till din förvåning finner dig *vid liv* även *utan* en jordekropp. . .

Men besitter du *inte* denna erfarenhet, så kan dina drömmar under nattens sömn tjäna till att åtminstone förmedla en *föreställning* om ett medvetet liv utan en fysisk kropp, fastän livet på "den andra sidan" sannerligen är något *helt annat* än en "dröm". —

Jag vill här bara *påminna* om livet i drömmen för att komma din förståelse till hjälp.

Liksom du i drömmen finner dig *medveten, i stånd att känna, tänka och handla* — liksom du också i drömmen lever i en "kropp" och fritt gör bruk av den, fastän din fysiska kropp lugnt ligger på sin bädd i djup

sömn — så finner du dig också *kroppsligt* gestaltad, *medveten, kännande, tänkande och handlande*, om du kan använda dina andliga ”sinnen” på tillvarons andra sida och därigenom vakna *till liv* där, vare sig det nu bara blir övergående såsom i drömmen eller — som vid jordekroppens död — för gott.

En väsentlig skillnad är att du i drömmen uteslutande skådar din plastiska fantasi ständigt kommande och gående bilder, som genom tusentals fysiska och psykiska retningar skenbart vinner ett eget liv, medan du för att bli vaken i den objektivt givna *andliga* världen — i vilket av dess områden ditt *uppvaknande* än må ske — måste *lämna* drömmarnas rike precis som du lämnar det för att bli vaken i den *fysiskt-sinnliga* tillvarons värld. —

Först då du ”*stigit upp över*” drömmarnas rike beträder du *andens* rike, som lätt kan särskiljas även från dina mest livfulla och ”naturliga” drömmar, ty du är i detta rike i kraft av dina andliga sinnen i ett medvetandetillstånd gentemot vilket till och med det mest vakna liv här på jorden blott förefaller som en sömngångarvandring. —

Du ser, hör och mottar intryck av samma *ursprungliga* ”värld” som du i vaket medvetande i din *fysiska* tillvaro iakttar såsom *fysisk* företeelsevärld — du erfar den blott ”*från den andra sidan*”. — —

Den för dig i den fysiska kroppen *icke förnimbara* gestaltningen av den *ursprungliga, verkliga* världen blir plötsligt *förnimbar* för dig, och de blott *fysiskt-sinnligt förnimbara* tingen, som du hittills kallat den "verkliga" världen, blir: — "tom luft" . —

Även om det bara är relativt få människor som har erfarit detta tillstånd medan de levt på jorden eller erfar det nu för tiden, så är det dock fler än man anar, ty de flesta människor som varit med om en sådan upplevelse döljer det instinktivt för andra, antingen av fruktan för sina medmänniskors *skepsis* och deras väntade "*hånleende*" eller av oro för att denna andliga upplevelse, som förnimmes som en sällspord nåd, skulle kunna *tagas från* dem, om de inte förstod att tåga.

Det är till en början inte några *höga* andliga områden, som kan beträdas av dem som på så sätt medvetet upplever sitt inre, men den "*andra stranden*" har i alla fall nåtts. Det dröjer dock länge innan de som vaknat till medvetande där kan tränga fram till det "*inre*" av det upptäckta "landet" eller till och med bestiga dess höga "*berg*". —

Dit når under jordelivet endast de ytterst få, åt vilka här på den *fysiska* sidan av den ursprungliga världen blivit anförtrott det urgamla "*arvegodset*" av förborgad andlig erfarenhet — de till "*överstepräster*"

födda — den fördolda *andliga* handlingens mästare och deras såsom sådana *födda*, legitima efterföljare.

Det som i medveten upplevelse av den ”andra sidan” blivit säker erfarenhetskunskap för oss får du här ta del av!

Dagligen och stundligen ser vi tusentals människor som *för alltid* beträder den ”andra stranden” utan att vi kan *hjälpa* dem, ty de fattade ej i sitt jordeliv döendets konst, och därför kommer de *oförberedda* till den ”andra stranden” liksom skeppsbrutna som stormen kastat i land. . .

Rådvilla irrar de omkring i den nya existensformen och är ej i stånd att gripa de hjälpande händer som sträckes emot dem.

Ännu saknar de helt omdöme att avgöra om det som möter dem är en fara eller en hjälp, och ångestfullt ryggas de tillbaka, om någon som *skulle kunna* vägleda dem försöker närma sig. . .

Sålunda irrar de *ensamma* vidare, alltid nära ”stranden” av det hav som — åtminstone i deras känsla — ännu binder dem samman med den lämnade *fysiska* sidan av tillvaron, tills de, liksom ”magnetiskt” dragna, upptäcker ett av de små ”strandrikena”: — de *lägsta* områdena av den för jordiska sinnen

ofattbara andliga sidan av kosmos — som motsvarar deras föreställningar och den längtan och det hopp som de hyst under det fysiska jordelivet.

De tror sig då ha funnit sin "himmel", i synnerhet som detta också blir trott av alla andra som de påträffar där. . .

De som väl en gång anlänt dit kan inte undgå sitt öde för oändligt lång tid.

Blott ytterst sällan och då endast med största svårighet lyckas det oss dra en, som förirrat sig hit, upp och ut ur hans självvalda bedrägliga "salighet". —

Då vi emellertid vill lära er att undvika omvägar, och då den eviga *kärleken* också bjuder oss att handla på detta sätt, lär vi er det rätta döendets konst.

Det väsentliga i denna konst består *däri*, att man *alltid* - när man planerar för framtiden, mitt under den livligaste verksamhet, när man äger blomstrande hälsa och fullaste kraft — i glad och trygg tillförsikt är *beredd* att för alltid beträda den "andra stranden" — utan möjlighet att vända tillbaka.

Det är ett speciellt *sinnelag* som fordras.

Det verkar kanske inte vara så lätt att uppnå för alla människor, men det är dock så, att det bara är detta sinnelag som kan leda till den rätta förmågan att dö.

Den som det fysiska jordelivets ting förmår hålla fast i ett sådant grepp, att han inte anser sig kunna undvara dem — den som ej kan föreställa sig ett tillstånd, i vilket alla jordiska önskemål är betydelselösa — denne kommer svårligen att kunna lära sig det rätta döendets konst. —

Men att *leva* riktigt och glädjefullt på jorden förstår bäst *den* människa, som i sig förmår skapa ett tillstånd av beredvillighet att dö vilken dag eller timme som helst — fri från all fruktan och sorgsenhet. — —

Han vet, att inget av det som han här måste lämna kvar — om det så är de käraste bland människor, de som bäst behöver hans omtanke — någonsin *kan* skiljas från honom, om han inte själv *vill* ha en verklig skilsmässa och av egen vilja *framkallar* den. —

Han vet, att han förblir ”här”, på samma kosmiska ”ort” — *ännu närmare* de människor han älskar än han någonsin skulle kunna vara i jordekroppen. —

Han vet, att han efter döden visst inte kommer att

vara gudalikt omvandlad och inte alls jordiskt ”allsmäktig”, men att han kommer att kunna hjälpa dem, som behöver hans hjälp, vida mer än det någonsin är möjligt i det *fysiska* livet. — —

Den som på sådant sätt övar döendets konst, han vet, att det kommer att bli *lätt* för honom att dö i *verkligheten*, *oåterkalleligt*, även om döden skulle drabba honom helt *oväntat*. . .

Att det *fysiska förloppet* vid döendet i vissa fall *blott* är plågsamt *för åskådaren*, medan den döende själva *inte* lider av det utan bara känner smärtor från sitt eventuella lidande, så länge han *ännu inte* är död, har uppmärksamma medicinska forskare länge kunnat intyga.

Jag vill här bara beskriva på vilket sätt den döendes *medvetande lever vidare* efter själva dödsakten.

Är den döende vid fullt medvetande ända till sista ögonblicket, så inträder vid tidpunkten för den andliga organismens frigörelse från den till djurriket hörande jordekroppen, som den dittills varit förenad med, en slags ”slummer”, ur vilken medvetandet inte vaknar upp förrän ”döendet” har fullbordats.

I detta uppvaknandets ögonblick, som följer några

sekunder eller minuter efter den till det yttre konstaterbara "döden", befinner sig människan redan i sin *andliga* organism, som nu allena förmedlar erfarenheter åt henne, på den blott *andligt* iakttagbara "andra sidan" av den *ursprungliga* världen: — den eviga "verkligheten", som ur sig utstrålar såväl alla *andliga* som alla *fysiska* livsformer, allt efter det åskådnings-sätt som aktiverar den.

Den avlidnes iakttagelseförmåga, som dittills betingats av hans *fysiska* sinnen, blir utbytt mot ett nytt sätt att *iakttaga*, som han i normala fall inte känt till tidigare, under det att hans formalstrande *åskådningssätt* till en början förblir oförändrat.

Han är långt ifrån att anse sig vara död, ty han finner att han är *medveten* om sig själv, har *vilja* och är *i stånd att iakttaga*, även om han ännu inte fattar, att det uteslutande är *andliga* organ som nu tjäna honom.

Han upplever sig inte alls vara "formlös", ty hans hittillsvarande *fysiska* kropp var ju blott en mer eller mindre fulländad *avbild* av den genom den egna eviga viljan — om än "omedvetet" — formade *andliga* organismen, som medvetandet nu blivit i stånd att *iakttaga*, fastän det ännu inte uppfattar att den *skiljer* sig från den *fysiska* kroppen.

Liksom den fysiska smärtan genast upphör, så

snart en värkande del av den jordiska kroppen görs okänslig genom smärtstillande medel, så försvinner också de fysiska smärtorna, som en döende kan ha lidit strax före sin död, fullständigt i uppvaknandets ögonblick på den "andra sidan", eftersom den fysiska kroppen, i vilken *orsaken* till plågorna ligger, därmed för alltid är *skild* från den *andliga* organismen, som hädanefter blott förnimmer sig *själv*. —

Ännu råder dock en viss "fluidisk" förbindelse genom osynliga, subtila och även för den andliga organismen förnimbara, finmateriella utstrålningar från den hitintills brukade fysiska kroppen. *Denna* förbindelse leder till att den som vaknat upp på den "andra sidan" till en början uppfattar många tilldragelser i närheten av den döda kroppen på *andligt* sätt, fastän de äger rum i den *fysiska* världen.

Sålunda förnimmer den som är på den "andra sidan" en "fluidisk" influensverkan av utstrålningen från de människor, som omger hans övergivna jordkropp; förnimmer "*känslövärdet*" av *beröringar* liksom av *ord*, och har, likt en blind, ännu en tämligen noggrann föreställningsbild av det lämnade yttre rummet, och tror därför felaktigt, att rummet ännu iakttages med de *fysiska* sinnen.

Dessa sista relationer till den *fysiskt*-sinnliga sidan av den ursprungliga världen bibehålls ännu någon tid,

även långt efter den döda jordekroppen har kallnat, men det som kan förnimmas på så sätt förlorar timme efter timme i kraft, och denna iakttagelseförmåga upphör fullständigt så snart de första upplösningsprocesserna sätter igång.

Till dem som tar anstöt av likbränningsakten eller tror, att den avlidne därigenom skulle kunna "skadas" i sitt liv på andra sidan, vill jag här nämna, att efter den tid som man i kulturländerna iakttar innan man jordfäster en död har alla förbindelser mellan den dödes andliga organism och hans forna jordekropp för länge sedan upphört.

Men där eld är *orsak* till döden, där förnimmer man liksom vid varje *annan* dödsorsak smärta *bara* fram till det *fysiskt* bundna medvetandet går förlorat, och efter "uppvaknandet" på den andra sidan är *alla* förbindelser med den tidigare jordekroppen brutna genom den förstörelse som *elden* åstadkommit.

Vad som *inte* försvinner är ett medvetande om den egna *existensen*, som nu förmedlas av den *andliga* organismen, och en förmåga att klart se och uppfatta alla *fysiskt* närvarande människor i deras *andliga* former, som — bortsett från de fysiska bristerna i deras gestaltning på jorden — fullständigt *motsvarar* de *jordiska* formerna.

Det nya tillståndet vilseleder ofta avlidna, vilkas medvetande under jordelivet endast utvecklats obetydligt utöver den fysisk-djuriska tillvarons område, så att de under en lång tid efter sin jordedöd inte märker, att de inte längre är i den fysiska kroppen.

De tror sig helt enkelt ha "tillfrisknat", eftersom den tidigare orsaken till lidandet inte längre finns till.

Till en början ännu fångna i en slags drömlig föreställning om ett liv på jorden blandar de samman förnimmelsen av den *andliga* formen hos de anhöriga med det egna drömlivets självalstrade gestalter, och de avlidna förstår därför inte varför man sörjer dem.

Ofta försöker de då med alla krafter övertyga dem som verkligen sörjer i den fysiska tillvaron, att det inte finns någon grund för sorgen — men dessa bemödanden uppfattas inte av dem som lämnats kvar i det fysiska i deras upprörda, smärtfyllda tillstånd.

Först då han erfar sin maktlöshet visavi denna förmenta dårskap från sina anhörigas och vänners sida upptäcker den avlidne plötsligt, att han inte längre är behäftad med en *fysisk* kropp och vaknar därmed upp ur sin självskapade dröm.

Först då börjar han verkligen "lära sig se", och hans andliga ögon öppnas för den nya *andliga* sidan av den ursprungliga världen, vars *fysiskt-sinnliga* åskådnings-

sfär han lämnat utan att byta kosmisk "ort".

Här börjar då för dem, som under sina jordedagar inte övat "*döendets konst*", ett *andligt* kringirrande, ty en människas andliga organism får inte alls genom döden en säkrare uppfattningsförmåga än tidigare.

Visserligen är genast biståndsjudande hjälpare nära, men de *igenkännes* inte som sådana.

I stället blir de mycket bestämt och självmedvetet *avvisade* av den avlidne, som ännu är fastlåst av sina fysiskt-jordiska föreställningar, så att de hindras att ge någon som helst hjälp.

Vissheten om att faktiskt ha uppnått livet på den "andra sidan" uppväcker inte sällan också ett gränslöst högmod, som rentav styrker dem, som ansättes av det, i deras dårskap.

Den som varit helt fästad vid det jordiska eller varit alltför bunden vid sina omsorger om människor och ting, till vilka han nu inte längre *kan* återvända såsom *fysiskt* verkande, blir då han inser att det är omöjligt att återvända gripen av en kvalfull förtvivlan, som först måste genomkämpas, innan han blir i stånd att *lära känna* sina *nya* verksamhetsmöjligheter gentemot den jordiska världen, vilka nu är av rent *andlig* art. —